

dig, blev dræbt; saa gif Børnene vel samme Bet som Faderen. Naar man lader Faderen staa, saa at Børnene kunne komme igjen i mange Kulde, er det jo en underordnet Gjering at faae Børnene staaet ihjel. Der er Bansteligheder at overvinde baade af Hensyn udadtil og indadtil, som maasse noget kunne forstyrre Opgaven, men Opgaven er den, og jeg erkjender, det er nu fuldkommen klart fremfat fra Oppositionens Side. Kan man blive enig om Indholdet med Høire og Ministeriet, saa faar dette Ministerium en Finantsloov; det kan det vente, og jeg tvivler ikke paa, at det er aldeles oprigtigt ment. Som sagt, saaledes kunde jeg ikke forklare mig Bevægelsen i Sjor, og jeg har Ket til ikke at forstaa den saaledes. Det er jo en Selvfølge, at under saadanne Omstændigheder kan det kun være en personlig Tilfredsstillelse og Nødvendighed for det enkelte Medlem at udtale sin afvigende Anskuelse. Sker det ikke i Aar, saa sker det aabenbart med det Første, ad Aare. Naar Ministeriet først har naaet den Stilling, at begge Sider af Folkethinget arbeide paa at sætte dette Ministerium paa lovlig Grund, saa forekommer det mig, at dette Ministerium med den Indflydelse, det har i Landstthinget til at høre Hjerterne der, maatte kunne naae det Maal, som jeg meget godt forstaaer, at det har særlig Grund til at eftertrægte. Thi naar man tror, at dette Ministerium har havt 3 søde Aar, fordi det har kunnet tage til Pengelassen efter egne Regler og ikke efter Rigsdagens, saa tager man efter min Formening storligen fejl. Ganske vist ser det ud til, at Rigsretten kan være for Ministeriet i Meget; det er imidlertid ikke afgjort, men der kan komme Tider efter disse. Vi fik en Grundlov i 1849 efter mange Aars Arbejde, og bedre end Noget af dem, der arbejdede derpaa, havde ventet. Vi kunne faae en Grundlovsforbedring, en bedre Retstilstand, trods alle mørke Udfigter nu, og derudaf en Rigsret, der ser anderledes paa Sagerne. Ministeriet er ingenlunde hjulpen absolut for disse 3 Aar, derjom man da ikke skaar en Streg derover, retslig; saa jeg vil godt tro, hvad Ministeriet sagde i sin allerunderdanigste Forestilling i Oplosningsdekretet i Sjor, at det, det lægger mest Vægt

paa af Alt, er, at det selv kan komme indenfor Lovens Grund og faae en Finantsloov at staa paa i Stedet for sin egen selvlavede Finantsloov. Det betvivler jeg ikke. Naar Ministeriet, som sagt, eftertræger det Maal med Forstandighed, kan jeg ikke begribe, at det kan tage særlig lang Tid at faa det udrettet; ja, at det ikke skulde ske allerede i Aar, kan jeg ikke vel indse Rimeligheden af. Thi det er jo saa — det staaer jo ikke i Tiden, men vi vide det Alle — at, da det var bitterligt for Ministeriet, at Folkethinget vilde eller kunde antages at ville stille sig saaledes som nu, havde det jo Indflydelse ogsaa paa Landstthingets Behandling af Finantsloovforslaget sidste Aar. Det kom ganske vist ikke tilende, men de fik et Botum ved en 2den Behandling i Landstthinget, som Regjeringen under de daværende Forhold betragtede som langt mere værd end hele Rigsdagens Finantsloov, et Botum, der gif ud paa for Landstthingets Bedkommende at tilbyde Regjeringen alle de Midler, den skulde bruge, og lidt til for at fremme Overenskomst ad Aare — det er jo Udtrykket — for at Ministeriet kunde gjøre sig færdigt med sine Kanaler og Forter, faae sine bestilte Kanoner hjem og faae bygget sine store Bygninger med meget Mere, og Ministeriet lovede i den Grad at være flittig med at arbejde, at der jo endnu i dette Dieblit, i denne Sommer, er udfoldet en provisorisk Virksomhed med Landets Penge uden Bevilling som aldrig før. Saaledes leve vi jo i dette Dieblit, og det bærer Finantsloovforslaget jo for saa vidt ogsaa Spor af, idet disse Forter, som nu i Aar blive færdige, i alt Fald til en Begyndelse, og det Andet ikke findes paa selve Forslaget. Der er altsaa gjort en Del for Overenskomsten, der er Bansteligheder endnu, kan være muligt, men Sagen stiller sig altsaa for mig som fremstillet. Det vil naas, og det naas formentlig i Aar. Kampen med Ministeriet, det nuværende provisoriske Ministerium, er ophørt. Forligjøgen, Sagen om en Finantsloov fra Folkethingets Side er en Kjendsgjerning, og Noget, der med disse redelige Hensigter utvivlsomt snart vil ske Fyldest ved selve Finantsloven, ved selve den attraaede Alt. Jeg beklager denne Bending. Der er maasse Mange, der ville prøve den, men jeg beklager den; thi hvad saa? Har